

KONCE I ZAČEŤKY - 4.

Pondělí, 19 prosinec 2022

Když jsem před rokem odjel ze svého města, poprvé v životě jsem nemusel zařít tak docela sáňkami. První let jsme spolupracovali s externistou, kterého do firmy přivedl Petr. Jmenoval se Milan, a aťkoliv jsme si věřili, byli jsme si poměrně vzdáleně, dělalo se nám spolu dobře. Sice toho moc nenamluvil, ale byl to obětavý kluk a bylo na něj spolehnutelné. Co se v tuto branži cení - geniálních lidí, co umějí mluvit o věcech, ale výsledky a termíny jsou nám neznámé; jejich zřetelnost, jsou dnes kvanta.

Zažil jsem s nimi poslední, hodně komplikovaný chvilku ve firmě a těžil s nimi i celou hotely, což opravdu nebyla procházka růžovou zahradou. Takže mě potěšilo, když na nabídku společného odchodu v podstatě rovnou káň. Tehdy jsme si jeřáb vykali, a věc jsme toho o sobě věděli podstatně méně.

"A co budete teď dělat?", zeptal se mě Milan, když jsem mu oznámil, že firma padla.

"Nevím... mějím nějaké nabídky, ale teď asi nejsem schopný o tom moc přemýšlet. Co plánujete vy?"

"Brácha mi nabízel - něco... ale moc se mi do toho nechce." Hm. Uvědomil jsem si, že ten člověk byl s nimi docela hodně. Vlastně se znal s celou mojí rodinou, s klukama občas i někde vyrazili.

"Ale byste se mnou do Hradce?", napadlo mě, z něho nic. Jistě, docela určitě se mladý kluk jen tak sbalí - a pojede omájele mu děkovi mě chat káň a strouhat do něj rohlíky. (Že jsem omájele děk, jsem se doslechl nedivno, holt nejsem přetáticitelej pikolista.)

"Jo."

Nejdříve jsem se lekl. Sám nevěděl, co dělat, a jeřáb do toho zatahuj Milana.

"Moment. To jako, že byste se sebral a v neděli vyrazil dělat na druhé konec republiky? Se mnou?"

"Jo."

Od některých lidí - vějím nezjistit - ani téměř ověřeně podpis to, že udělají - to, co mají. A od některých staří - slyšet "Jo".

"Věte", rozpovídal se, "když jsem k vějím nastoupil, zařít naly zrovna ty hotely. Pro mě to byla obrovská práce, lábilo se mi to."

"Květi snědaně - zdarma," zkusil jsem situaci trochu zlehčit.

"Ne", trochu zarputile zakroutil hlavou. "Ale ze začátku to s vějím bylo téměř káň. Áťkal jsem si, jak to ta věj paně - s vějím mě sáňce vydrží." "

Tak se mnou to bylo ze začátku téměř káň. Se mnou. Zařít - nat z řístého stolu rovnou v ostré zakázce, jeřáb vějmu velmi kritický - klient chtěl za téměř mě sáňce zvládnout kompletně -

rezerva nã- systãom a navã-c otvã-ral i novã½ hotel. No, asi bude pravda, Å¾e jsem mohl dãlat dojem pomãrnã nepãtmã-jemnãho ãlovãka.

"Jen Å¾e pak jsem si vãjmi, Å¾e nejvã-c tãch nervãjkã je prãivã z toho, Å¾e nenã- ãoplãã jednoduchã½ s vaãã-panã- nãco domluvit. S vãjmi to nakonec docela ãjlo."

Milan je prostã s nãjma. Vlastnã to byl druhej ãlovãk v mãom novãom tã½mu. U toho prvnã-ho, u Soni, jsme pak bydleli. Vãjichni. A to chudãk nevãdãla, co ji ãekãj v ãervenci. Å½e nãjs tam bude bydlet pãt, proto Å¾e kromã Myãky bude nutnã potãebovat stãechu nad hlavou i jejã krãlice. Ona holt Milena nikdy nemãla vztah k zvããtmãm. A v dobã, kdy jsme zã stali s Myãkou sami, jsem si vãjmi zajã-mavãã vãci. Krãlice, kterã do tãã doby byla pomãrnã neposednã, kdykoliv byla mimo klec, se mi najednou zabydlela za krkem (vsedã, na gauãã-ku, ne Å¾e bych ji nosil). Celkovã jsem mãl pocit, Å¾e vnã-mãj a cã-tã- podstatnã vã-c, ne Å¾ by se od krãlã-ka dalo ãekat. Kdy Å¾ jsem byl dãle pryã, pokaãdãã se mohla po mãom nãjvratu zblãjznit radostã-. Lezla mi po tãle, ãkrãbala, nechala se hladit a drbat a vãjemoãnã mi projevovala lãjsku. Pãece nemããete bytost, kterãj s vãjmi takhle komunikuje, nechããkde, kde k nã- nepromluvã- ani klika od dveãã-. Chvãlabohu, dnes uãã mãjme normãlnã- starosti i vlastnã- bydlenã-, tãeba zrovna teã nãjm pãbourãjvajã- plyn a taky odpad u praãky. Do toho vãjeho navã-c jeãtã dodãlãjvãjm nãjakã drobnosti do prãice, a proto Å¾e vãera veãer dorazil Pavel na divadlo, kterã je sice aãã za mãsã-c, ale my ho vãdycky rãdi vidã-me, tak je tu Å¾ivo aãã moc.

"Tati, bude snã-danã?"

"Samozãejmã, Å¾e bude snã-danã, jen co bude v kuchyni trochu vã-c mã-sta. Myslel jsem, Å¾e budete spãjt do obãda rovnou."

"No my by i jo, ale ten kravãl nãjs vzbudil."

"Pavel je uãã taky vzhãru?"

"Dãlãj, Å¾e spã-, ale jãj ho odhalila."

"Myãko, ty chodã-cã-nehodo", zkusal jsem jã- drobet rozcuchat, ale nedala se.

"Pavel toho mãj za tã½den taky dost, nemãlas ho budit."

"Jen Å¾e mãj taky povinnosti, Å¾e jo. Sããgru zas tak ãasto nevidã-." To mãj pravdu.

"Tak vã-ãj co? Skoãã-m rovnou pro peãivo. Pak udãlãjm vajã-ãka se slaninou, stejnã uãã s tã-m plynem konãã-, jo?"

"To by ãjlo," usmãjla se Myãka a kdy Å¾ jsem si oblãkal novã½ kabãjt, prohodila: "Ty jsi ãoplnej frikulã-n, tati."

"CoÁ¾e??"

"Mno .. free, cool a

in."Hahaaa.. no to má› dostalo.

TakÁ¾e s tĀ-m omĀjelĀ½m dĀ›dkem se Milena asi moc netrefila. No a co, Á¾e jsem jeĀitnej, usmĀ-val jsem se pod vousy, nĀ›kdy je to docela fajn.

Odpoledne zavolał

HoĀ™kĀ½, abych pĀ™ijel. NeĀ¾ jsem se stihl zeptat proĀ• a kdy, zavĀ›sil. Ā tvalo má› to, ale Ā™ekl jsem si, Á¾e tam skoĀĀ-m radĀji hned veĀ•er, pĀ™Ā-ĀitĀ- den byl svĀitek. OtevĀ™ela mi zlatĀi hĀ™Ā-va slovenskĀho pĀ›vodu.

"Vitajte, Jirko,"

Ā™ekla nepĀ™Ā-tomnĀ› a odkrĀĀela s telefonkem u ucha, klidnĀ› má› zanechĀ›vaje jen tak, jako bych tam chodil obden. Z nĀ›jakĀ© jinĀ© mĀ›stnosti ke mnĀ› dolĀ©halo, co Ā™Ā-kĀi.

"LenÁ¾e ty si mi to

sĀ¾Ābila, moja zlatĀi, vieĀi? A ja som sa na to spoliehal. Ale prosĀ-m Ā¾a... to nemyslí-Āi vĀĀ¾ne. VieĀi Āo? Trhni si PetruĀka."

NĀ›jak jsem nevĀ›dĀ›l, co se

ode mne oĀ•ekĀ›vĀi, jestli mĀ›m samostatnĀ› nabĀ›hnout k PC a vyĀ™eĀ›it problĀ©m, kterĀ½ samostatnĀ› objevĀ-m, nebo jako idiot Ā•ekat v hale, neĀ¾ se paniĀ•ka dovybavuje.

Opravdu mi tohle celĀ© zaĀ•Ā-nalo lĀ©zt na nervy. Pohled mi nesoustĀ™edĀ›nĀ› klouzal po stovkĀ›ch knih na policĀ›ch kolem stĀ›n. Dva metry Douglase Adamse. Lem, Asimov. A spousta fyziky. A astronomie. Nic o chirurgii.

"RĀ›d Ā•Ā-tate?",

ozvalo se tak blĀ›zko za mnou, aĀ¾ jsem nadskoĀ•il. Koukala na mne s dokonale nevinnĀ½m Ā°smĀ›vem. StĀ›la tak blĀ›zko, Á¾e se mi nepatrĀ› zatoĀ•ila hlava.

"JistĀ›, a pokuĀ• jsou

vĀ›jechny tyhle knĀ›Ā¾ky vaĀ›je, tak lze Ā™Ā-ct, Á¾e rĀ›d Ā•tu to co vy."

"Ale kdeÁ¾e... sci-fi mi

niĀ• nehovorĀ-, to je vĀ›jetko manĀ¾elovo. Moje sĀ° len tie ostatnĀ©."

"Ā›eknĀ›te mi, PavlĀ›no...

vzala byste si Hawkinga?" VĀ›bec nevĀ›m, co má› to napadlo.

RozesmĀ›la se. "Nie. MĀ›j

muĀ¾ musĀ- maĀ› mozog, ale i svaly. Oboje funkĀ•nĀ©."

RozesmĀ›l jsem se taky,

protoÁ¾e mi to pĀ™ipomnĀ›lo slavnĀ½ vĀ½rok o sexy mozku.

"KoukĀ›m, Á¾e blondĀ½ny ze

Slovenska v tom majĀ- jasno."

ZpraĀ›ila mnĀ› pohledem, ale

prozradily ji cukajĀ-cĀ- koutky.

"TakĀ©to prirovnania si

vyprosujem," Ā™ekla tĀ©mĀ›Ā™ rozpustile a vzĀ›pĀ›tĀ- se zeptala: "Myslí-te, Á¾e sa doĀ¾ijeme poriadnej teĀ›rie veĀ¾kĀ©ho zjednotenia?"

ĀĀĀ-m dĀ›l má-Ā^ jsem vĀ›dĀ›l, co

si mĀ›m o nĀ› myslet.

"NevĀ›m,

PavlĀ›no..." hledĀ›l jsem na ni zkoumavĀ›, a rychle zkouĀ›jel vymyslet nĀ›jakou duchaplnou odpovĀ›Ā•. Taky jsem se pĀ™istihl, Á¾e vtahuju bĀ™icho a vypĀ›nĀ›m hruĀ•.

Reminiscence

Když bylo Myšice pátá měsíc, pátá byla dýmchat. Jen tak.

Měli jsme zrovna návštěvu, bydleli jsme tehdy asi dva měsíce v tom velikém bytě. Jestli si dobře vzpomínám, byla to zrovna Iveta, s manželem, bývalým politrukem. Byl prý ve vězení, vztekalej a dělal podnikového pracovníka.

Jednou jsme ho s Mirkem opili, což ostatně nebyl problém, byl zvyklý z armády do sebe litrovou vodku po litrech. A když nám usnul, odnesli jsme ho do dvorku postelky. Iveta tenkrát dala jak sibiřskému zima, ale nakonec to vzala a dokonce si ho v posteli i vyfotila.

Byl jsem je vyprovodit, a pátým jsem zjistil, že venku poádně ztuhlo. Pár nešťastnáků se snažilo dopřít pátým domů, ale většinou byli rádi, že věbec byli.

Sotva jsem přišel domů, šla Milena zkontrolovat Myšku.

"Jirko, probáha, ona nedýchá, má oči v sloup a asi je mrtvá!!"

Vyrazil jsem do pokoje a ten pohled nezapomenu do smrti.

Myška tam ležela bez života, a její oči byly někde úplně jinde.

Začal jsem na Milenu, aby volala záchranku, a první co mě napadlo, bylo začít Myšku rozdělávat tisknutím hrudníku.

Trvalo to strašně dlouho, i když to ve skutečnosti byly snad jen vteřiny, ale najednou se chytla. Sešli jsem s ná- ze schodů, celou dobu ji dělal tisknul a modlil se, aby její ten dech vydržel.

Sanitka přišla dala pátým návštěvu, strašlivě jí to klouzalo, ale hlavně, že nějak došla až k nám.

Doktorka si převzala Myšku a mě automaticky nabídl, abych jel s ní.

Byl jsem v pantoflích.

Stepoval jsem kousek od šálu a myslím, že tohle byly minuty, které jsem nikdy nepřetáhne ani potom nezapomenu.

Viděl jsem poádně ty oči, které na rozdíl od dechu nenaskoily a mě jsem hroznej strach.

Milena s botama dorazila asi za půl hodiny a pak nás poslali domů.

Než jsme usnuli, milovali jsme se.

Velmi .. velmi blbě.

MyÁjka z toho vyvÁizla bez
problÁmÁ.

Jen za mÁsÁ-c se pÁmesnÁ tohle
opakovalo, a pak uÁ¼ jsme snad pÁt let hlÁ-dali, jestli dÁ½chÁj.

Tedy .. alespoÁ^ jÁj.

ZdravÁ-m
a tÁÁjÁ-m se

ROMAN